

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. K.**, bývajúceho v T., zastúpeného Mgr. M. H., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovanému **V. D.**, bývajúcemu v T., zastúpeného Mgr. S. G., advokátkou so sídlom v I., **o odstránenie stavby**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 261/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 105/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 83,89 € do rúk jeho právnej zástupkyne Mgr. S. G. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 5. decembra 2012 č. k. 7 C 261/2010-129 žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 234,17 € priamo k rukám právnej zástupkyne žalovaného, a to do troch dní po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že vo všeobecnosti žaloba na poskytnutie ochrany pred hroziacou vážnou škodou, ktorou sa žalobca domáhal odstránenia stavby realizovanej žalovaným, podľa § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka smeruje k tomu, aby bolo žalovanému uložené vykonanie určitých opatrení, najmä takých, ktorými sa má zabrániť hroziacej vážnej škode. Poznamenal, že na úspech žaloby sa vyžaduje, aby žalobcovi hrozila vážna škoda v čase rozhodovania súdu, nestačí len obťažovanie alebo hrozba menej vážnej škody. Ďalej uviedol, že v danej veci žalobca na jednej strane tvrdil, že vážne ohrozenie spočíva v samotnej stavbe a na druhej strane, že vznik tohto rizika je zároveň spôsobený činnosťou žalovaného, ktorú v tejto stavbe vykonáva. Napriek tomu, že žalobcom oslovený špecialista požiarnej ochrany vo svojom odbornom vyjadrení z 10/2010 uviedol, že konštrukčný celok predmetnej

stavby je z hľadiska ochrany pred požiarom posúdený ako horľavý a v prípade požiaru hrozí jeho prenos, pri svojom posudzovaní vychádzal z tej skutočnosti, že v predmetnej stavbe sa vykonáva povrchová úprava drevených materiálov, čím bolo vytvorené otvorené technologické zariadenie, ktoré zanecháva odpad – drevené piliny do výšky 50 cm, ktoré predstavujú otvorenú skládku s vysokou plošnou hustotou tepelného toku a teda stavba nespĺňa požiadavky protipožiarnej bezpečnosti a ohrozuje jestvujúce stavby prenosom prípadného požiaru. Okresný súd poznamenal, že takáto činnosť žalovaného v čase rozhodovania nebola preukázaná. Tvrdenie žalobcu, že v tejto činnosti žalovaný v predmetnej stavbe aj naďalej pokračuje v konaní v čase rozhodovania súdu nebolo preukázané a na preukázanie týchto tvrdení žalobca, okrem predložených fotografií, nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemal okresný súd za preukázané, že činnosťou žalovaného v predmetnej stavbe vzniká vážne ohrozenie žalobcu na jeho živote, zdraví a majetku. Samotná skutočnosť, že vlastník pozemku zriadi stavbu pri hranici pozemku, nie je neoprávneným zásahom do práv vlastníka susedného pozemku, tým môžu byť len účinky stavby. Pokiaľ aj samotná stavba, resp. jej konštrukcia je z horľavého materiálu, okresný súd nepovažoval za vhodné a primerané opatrenie na odvrátenie hrozacej škody z prípadného požiaru, ktorého reálna hrozba len samotnou existenciou stavby nebola preukázaná, odstránenie stavby. Uviedol, že aj v opačnom prípade prichádzajú do úvahy iné vhodné opatrenia – protipožiarne opatrenia, ktoré môžu zabrániť vzniku požiaru samotnej stavby. Na základe zisteného skutkového stavu okresný súd návrh žalobcu na odstránenie predmetnej stavby s poukazom na § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 105/2013 rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 81,46 €, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, k rukám advokátky Mgr. S. G., do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Aj odvolací súd bol zhodne s okresným súdom toho názoru, že len samotnou existenciou stavby postavenou žalovaným, hoci bez stavebného povolenia, žalobca v konaní nepreukázal vážne ohrozenie na

jeho živote, zdraví a majetku. Uviedol, že z hľadiska správnosti záverov okresného súdu, nemal žiaden dôvod prihliadať na žalobcom predložený nový dôkaz, Technické posúdenie – Protipožiarna bezpečnosť stavby, vyhotovené špecialistom požiarnej ochrany s dátumom 10/12, keďže pre žalobcu nebol spôsobilý privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Na záver považoval za potrebné uviesť, že aj keď bol žalobca v konaní neúspešný, neznamená to ešte, že príslušný stavebný úrad nemôže žalovanému v stavebnom konaní uložiť odstránenie stavby, pretože bude rozhodovať podľa iných zákonných kritérií a limitov, než súd v prejednávanej veci. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudky oboch súdov nižších stupňov a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Prípustnosť dovolania žalobca vyvodil z ust. § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd bez toho, aby vykonal dôkaz, technické posúdenie, ktorý doložil v odvolacom konaní, vyslovil, že tento dôkaz nebol spôsobilý privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poznamenal, že vyhodnotenie dôkazu bez toho, aby ho súd vykonal, je neprípustné. Ďalej uviedol, že ak odvolací súd bez presvedčivého odôvodnenia neakceptoval listinné dôkazy o nebezpečenstve stavby, ktoré žalovaný nenamietal, rozhodnutie nie je presvedčivé, pretože nedáva logickú odpoveď na vznesené skutkové a právne nezrovnalosti, ktoré zostali odvolacím súdom nevysvetlené. Takýmto postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu a nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť. Uviedol, že v danom prípade súdy nižších stupňov správne vyhodnotili, že odstránenie stavby by bolo neprimeraným opatrením na odvrátenie prípadnej hrozacej škody. K dovolacej námietke žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd nevykonal dôkaz, ktorý žalobca doložil v odvolacom konaní, uviedol, že nie je opodstatnená, nakoľko tento dôkaz bol predložený až v odvolacom konaní, hoci bol vyhotovený v mesiaci október 2012, a teda ešte počas konania pred súdom prvého stupňa. Poznamenal, že sa jedná o neprípustný dôkaz, nakoľko dôkazy a skutočnosti mal žalobca predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia

uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (účinného v čase podania dovolania). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu odvolacím súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ za odňatie možnosti konať pred súdom považuje skutočnosť, že odvolací súd bez toho, aby vykonal dôkaz, ktorý žalobca doložil v odvolacom konaní (Technické posúdenie – Protipožiarna bezpečnosť stavby, vyhotovené M. S., špecialistom požiarnej ochrany, s dátumom 10/12), vyslovil, že tento dôkaz nebol spôsobilý privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Takýto dôvod prípustnosti dovolania však nie je daný.

Treba uviesť, že nevykonanie určitého dôkazu, takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúci prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (por. R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (por. R 125/1999). Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Napokon dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že odvolací súd nepripustil dovolanie z dôvodu otázky po právnej stránke zásadného významu na jeho návrh. K tejto námietke dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd nie je viazaný návrhom účastníka na vyslovenie prípustnosti dovolania proti jeho rozhodnutiu a zákon mu neukladá ani povinnosť o takomto návrhu osobitne rozhodnúť. Je totiž len na úvahe

odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vysloví alebo nie. Preto pokiaľ odvolací súd nepovažoval za potrebné návrhu vyhovieť, neporušil tým žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou tret'ou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania

možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdom účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, a to vypracovanie vyjadrenia žalovaného k dovolaniu žalobcu [§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 61,87 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €)] a daňou z pridanej hodnoty [§ 18 ods. 3 vyhlášky (13,98 €)] predstavuje spolu 83,89 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová